

Saaledes er Bestræbelserne herhjemme i den private Virksomhed, og saaledes er Bestræbelserne overalt i den øvrige Verden, man bestræber sig for, og det lykkes ogsaa at faa gennemført, at Arbejdstiden sættes ned. Men her i det officielle Danmark ser det nu ud til, at Bevægelsen skal gaa i den modsatte Retning. Det Gode, Arbejderne her ved Orlogsværftet har haft i en Aarrække, skal fratages dem, deres Arbejdstid skal sættes op fra 8 til 9 Timer. Lønningerne ved Orlogsværftet er gennemgaaende lavere end ved Statens øvrige Virksomheder. Naar jeg undtager Remisearbejderne, er Statsbanernes Arbejdere gennemgaaende lønnede bedre end Marinens, og i den private Jernindustri herhjemme har Gennemsnitslønnen for en Arbejder sidste Aar for hele Landets Vedkommende været mellem 1,600 Kr. og 1,700 Kr., for Københavns Vedkommende 1,800, endda lidt over, medens Marinens Arbejders Lønninger i tilsvarende Virksomhed er adskillige Hundrede Kroner derunder. Derfor er det saare naturligt, at der maa gøres noget, og at Arbejderne ved Marinen bestandig kommer frem med deres Krav om, at deres Lønninger maa forbedres. Arbejderne har, saa vidt det har været dem muligt, protesteret mod den foreslaaede Forlængelse af Arbejdstiden. De har ganske vist givet noget efter, men det har de gjort, fordi de i Øjeblikket befinder sig i en Nødstilstand. Jeg skal saaledes her tillade mig at citere et Forslag, som er fremsat af Bestyrelserne for Marinens faste Haandværkere, Værftsarbejdere, Fyrbødere og Minematrosor. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg læse et Par Linier op af dette Forslag: „Som Sagen imidlertid er os forelagt og af Hensyn til Nødvendigheden af hurtigst mulig at opnaa den saa længe tiltrængte Lønforbedring, har Udvalget dog besluttet, for at imødekomme den høje Regering og Hr. Direktøren, at foreslaa, at den effektive Arbejdstid forlænges saaledes: 10 Minutter om Morgenen og 15 Minutter om Eftermiddagen, og paa de Dage, hvor Lønninger udbetales, 15 Minutter ekstra om Eftermiddagen, samt at Arbejdstiden i Tidsrummet fra 1. December til 15. Januar inkl. i Lighed med den øvrige Del af Aaret bliver til Kl. 4 $\frac{1}{4}$ i Sedet for som hidtil Kl. 3 $\frac{3}{4}$. Det er et Tilbud, som er fremkommet fra Arbejdernes Side til Ledelsen paa Orlogsværftet. Arbejderne er gaaede med til denne Forlængelse af Arbejdstiden, men det er ikke med deres gode Villie, de lader sig rokke borte fra 8 Timers Dagen, de gaar med

udelukkende, fordi de befinder sig i en Nødstilstand. Men dette Forslag fra Arbejdernes Side har Ledelsen ikke villet modtage. Denne velvillige Holdning er blevet afvist, den fremstrakte Haand, som Arbejderne her har rakt Ministeren, er blevet afvist, den har man ikke villet modtage. Nej, siger man: I maa finde eder i, at Arbejdstiden skal forlænges med en hel Time; det er ikke nok med de 25 Minutter og de smaa Ekstraforhøjelser, I tilbyder, det tager vi ikke imod, nej, vi maa kræve, at Arbejdstiden skal sættes op til 9 Timer!

Arbejderne har, saa godt de har kunnet, protesteret mod dette, men Arbejderne ved Marinen er meget vanskeligt stillede. De er ikke stillede som andre Arbejdere. Alle faste Arbejdere ved Marinen er underkastede militære Love og militær Strafferetspleje; hvis de forser sig blot ganske ubetydeligt, kan det have de ubehageligste Følger for dem. De er altsaa ikke i Stand til som de frie Arbejdere at blive medbestemmende med Hensyn til deres Løn og Arbejdstid. Der blev i Aftes afholdt et Møde i „Kæden“ i Dronningens Tværgade. Der var udgaaet Indbydelse vistnok til samtlige Medlemmer af Folketinget, og der var en Del Folketingsmænd til Stede, bl. a. jeg, og hørte de Udtalelser, som blev fremsatte der. Og det var en enstemmig Protest fra alle Sider mod den Arbejdstid, som er foreslaaet af Ministeren. Denne store Forsamling vedtog en Resolution, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Orlogsværftets private Arbejdere, forsamlede til Møde den 6. Marts 1913 i et Antal af 800, nedlægger en energisk Protest mod det af Regeringen fremsatte Forslag, der gaar ud paa at forlænge Arbejdstiden, idet et saadant Forslags Gennemførelse er et Skridt, der ikke alene gaar i den modsatte Retning af Udviklingen i alle Lande og i alle Industrier, men tillige et Overgreb overfor Orlogsværftets Arbejdere. Forsamlingen fastholder samtidig Arbejdernes tidligere fremsatte Krav om en gennemgaaende Lønforbedring dels under Henvisning til, at Lønnen for Orlogsværftets Arbejdere staar langt under alle andre Lønninger i tilsvarende Virksomheder, dels under Henvisning til Nutidens Højkonjunkturer og endelig paa Grund af den herskende Dyrtdid. Forsamlingen maa derfor kræve, at Spørgsmaalet om Lønnens Fastsættelse og Arbejdstidens Lægning afgøres under fornødent Hensyn til de paapegede Forhold og ved Forhandling